

[Inger Merete Nordentoft.]

procentsats reguleringstillæg som tjenestemændene, eller for, at samgifte fik fuldt reguleringstillæg. Vore forslag blev forkastet med henholdsvis 98 stemmer mod 8 og 91 stemmer mod 14. Det konservative parti stemte ved den lejlighed direkte imod de principper, det i 1948 ved lovforslagets første behandling gav udtryk for at det ønskede at følge.

Der findes mange uretfærdigheder i bestemmelserne vedrørende tjenestemændenes reguleringstillæg og midlertidige tillæg; jeg vil også nævne 30 års grænsen. Det er en misforståelse, at mennesker har ringere økonomisk behov, før de er fyldt 30 år end efter. De fleste unge tjenestemænd stifter hjem og søger større uddannelse, før de er fyldt 30 år, og har altså behov for en ordentlig løn også inden dette tidspunkt.

Vedrørende de samgifies stilling kan jeg fuldtud slutte mig til de udtalelser derom, som i dag er faldet fra konservativ side, blot med den forskel, at man må forvente, at vort parti igen vil stille forslag om, at få fuldt reguleringstillæg.

Endelig vil jeg gøre opmærksom på en lille ekstra skønhedsfejl, der findes i bestemmelserne om reguleringstillæg, og som jeg tror den højtærede finansminister vil kunne rette, uden at det vil koste staten mange penge; det drejer sig om noget, der føles som en stor uretfærdighed af dem, det rammer. Der findes en bestemmelse om, at f. eks. ugifte kvinder, der adopterer et barn, får fuldt reguleringstillæg, indtil barnet er fyldt 18 år; derefter får de reguleringstillæg som ugifte. Denne uretfærdighed vil i nogen grad kunne afhjælpes ved fastsættelse af 30 års grænsen, men der vil dog endnu kunne findes enkelte tilfælde, hvor bestemmelsen virker uretfærdigt. Jeg vil bede om, at man retter dette ved denne lejlighed.

Endelig vil jeg vende mig imod finansministerens udtalelse om, at merudgiften til tjenestemændenes lønninger må dækkes gennem en forhøjelse af skatten. Det er en uretfærdighed mod tjenestemændene at gøre dem upopulære i befolkningen ved at sige, at det er deres skyld, at der skal betales mere i skat. Det er også en uretfærdighed mod tjenestemændene, at hver gang de får en lille lønforhøjelse, bliver det i dagspressen udskreget, at nu har de fået 50 millioner el. lign.; det må give udenforstående et ganske forkert billede af situationen. Det er jo ikke tjenestemændenes skyld, at statens finansielle forhold er dårlige. Vi må kunne have råd til at aflønne vore tjenestemænd, så de ikke lider økono-

misk nød. Det er jo, når vi skal være ærlige og se situationen i øjnene, de store udgifter til rustning, der er skyld i statens dårlige økonomi og de høje skatter.

Evald Christensen: I vor gruppe stemmer vi for løntillægget. Vi vil arbejde for at komme frem ad procentberegningernes vej i stedet for ad portionernes, og vi holder på lige løn for lige arbejde.

Dertil vil jeg gerne føje nogle bemærkninger. Fordi et par mennesker gifter sig, men ellers hver passer det arbejde, de har påtaget sig, skal de ikke straffes. Altså, samgifte og ugifte skal lønnes således, at de får samme løn som andre, og de skal også have samme tillæg som de, der er gift. Hvad angår pensionisterne, vil vi ligeledes arbejde frem imod, at de får den pension, de er fuldt berettiget til. Men da det jo koster mange penge, har vi også indenfor min gruppe lyst til at pege på, at der er andre steder, hvor der kan spares. Her kan jeg blot nævne noget, jeg fremførte i fjor i et brev til partierne, som indeholdt et punkt 14 angående sparebestrebelse. Vi ønsker ikke lønnedgang for tjenestemændene, men vi ønsker en nedgang i antallet af ansatte tjenestemænd. Vi ønsker administrationen forenklet, vi ønsker samfundet indrettet således, at det ikke stadig går frem mod et stærkere og talrigere embedsmandsstyre, men at det kunne komme til at gå den modsatte vej. Så ønsker vi også, at de embedsmænd, som bliver ansat, har lyst til at gå ind i stillingerne, også lønmæssigt, og at ikke mindst de, der har det største ansvar, får en sådan løn, at de ikke fristes til at gå ud i privat virksomhed, hvor de kan tjene mere. Det vil jo føre til, at tjenestemandstanden bliver mindre dygtig, når de dygtigste går ud i privat virksomhed. Også af den grund vil vi være med til, at tjenestemændene får en løn, ikke blot så de til nød kan leve, men således at de kan være tjent med den og være glade ved at yde det allerbedste i deres tjeneste.

Vi ønsker ikke blot det, som jeg nævnte som punkt 14 i det pågældende brev, men vi ønsker videre en rationalisering af statsvirksomhederne, så de kommer til at hvile i sig selv, såvidt muligt. Bl.a. tænker vi på muligheden af at nedlægge urentable banestrækninger, således at andre kan komme til at køre med det, der skal køres med på de strækninger, hvor en bane ikke kan betale sig.

Der er endvidere en kategori af mennesker, jeg har lyst til at nævne i denne forbindelse. Det er de mennesker, som gerne vil pensionere sig selv; dem vil jeg gerne